

Той не снемаше очи отъ Ева.

А тя бѣ по-прекрасна отъ всичко, което Богъ бѣ далъ на Адама. — Нейнитѣ очи имаха бистротата на прозрачно езеро, синината на небето; златиститѣ ѝ коси бѣха сплетени отъ слънчеви лъчи, а бѣлотата на нейното тѣло имаше ослѣпителенъ блѣсъкъ.

И Адамъ не цѣлуваше вече цвѣтята, не слушаше пѣсенъта на птичкитѣ. Денемъ и нощемъ той не откъсваше погледъ отъ Ева.

Адамъ бѣ щастливъ.

Ева обикна Адама.

Неговитѣ коси бѣха смолисто черни, очитѣ му горѣха, като две черни слънца, тѣлото му бѣше бронзово отъ слънцето на вѣчното лѣто, силно и здраво.

Обикна Ева Адамъ, но тя бѣ тѣжна. Знаеше, че тѣ сж смъртни и смъртта ще ги раздѣли.

И закопнѣ Ева по-безсмъртие.

Змията ѝ казваше: „Сгрѣши и вие ще бждете безсмъртни!“

Ева — първата жена сгрѣши.

Тя изгуби рая, но получи безсмъртие. Тя създаде живота на земята — стана майка.